

της άγωγής) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Μουδὲ σκυλλί, μουδὲ καττί, μουδὲ γαστρί (ένν. ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν τοὺς νεονύμφους) Κρήτ. (Σέλιν.) Πβ. γαστρί 1γ. Τὸ γρούζει-γρούζει τέσσερους καὶ τὸ μπελάζει πέδε / καὶ τὸ γαττί καὶ τὸ σκυλλί 'μέρες ἐξήδα πέδε (ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ἦν παρουσιάζει ὁ χρόνος τῆς κυήσεως μεταξὺ χοίρου, προβάτου, κυνὸς καὶ γαλῆς) Κεφαλλ. || *Ἀσμ.

Σ-σάν τὸ τσιμπλιάτικο κατ-τί, πὺν κάθεται 'ς τὴ στάχτη, ὦραν τὴν ὦραν κατ-τερεῖ τὴ συμπεθέρα νά 'ρηγ Εὔβ. (Κουρ.)

'Επήαινα 'ποτθεῖ, 'ποτθεῖ/βρίσκω μὴν γόρην μέσα 'τθεῖ, ἀκλούθουν της σάν δὲ μαρτίν/τθαί ἔκλαια σάν δὲ κατ-τίν Κύπρ.

Μ' ἔδιργι, μὲ σκότουρι/κὶ πάλι μὲ καλόπιαρι, μὲ τρανοῦσι 'πὺν τοῦ 'φτί/κ' ἔσκουζα σὰ δὲ γαττί Θράκ. (Σουφλ.)

Τὸ ποντίκι τ' ὠργισμένο/τὸ γατσί τ' ἀφωρισμένο τσίγκρι τὸ 'να, τσίγκρι τ' ἄλλο/τῆς μπερδέφανε τὸ γνέμα 'Ηπ. ('Ιωάνν.)

Φάε τοῦ σκύλ-λῶου τὸ νουρί/καὶ τοῦ πονδικοῦ τὸ 'φτί —'έν-δὲ τρώω τὸ νουρί/καὶ τοῦ πονδικοῦ τὸ 'φτί, γιατὶ δακ-κίᾱ μας τὸ σκυλ-λῶ/καὶ τσαγκρουνίζει τὸ κατ-τί Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττάκι 1. 2) Τὸ καχεκτικόν, ἀτημέλητον καὶ μεμψίμοιρον παιδίον Εὔβ. ('Ακρ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Θήρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά.: Πιδὶ ἔκαμ' κί' αὐτή! ἓνα χαμένον πρᾶμα, ἓνα γαττί! Στρόπον. "Ελα, μαρή, μάξιψ' τὰ γατσίᾱ σ' 'ποδῶ Ψαχν. Εἶναι 'να κασί! (καχεκτικὸν καὶ αἰωνίως κλαυθυμρίζον παιδίον) Θήρ. || Παροιμ. Τὸ γαττί 'ς τὴ βαρασιᾱ κ' ἡ φωνή 'ς τὸν οὐρανὸ (ἐπὶ καχεκτικῶν νεογνῶν, τὰ ὅποια κλαυθυμρίζουν δυνατὰ) Κάμπος Λακων. Συνών. γάττινος 2α. 3) Τὸ ἰσχνὸν τὴν σάρκα καὶ στρεβλὸν τὸ σχῆμα ξυλοκέρατον Παξ. 4) Εἶδος μικροῦ ἰχθύος 'Αλόνν. 5) Εἶδος ἀποδημητικοῦ πτηνοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς ἀγρίαν περιστέραν κατὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ πρὸς γαλῆν κατὰ τὴν φωνὴν Ρόδ. 6) 'Εν τῇ φρ. κασί τοῦ γιγαλοῦ=ὁ γλάρος (ὡς ὀρεγόμενος τὰ ψάρια ὅσον καὶ ἡ γαλῆ) Μέγαρ. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. 'Σ τοῦ Κατ-θιοῦ Νίσουρ.

γαττιά ἡ, ἀμάρτ. γαττία 'Ιων. ('Αλάτασ. Βουρλ. 'Εφεσ. κ.ά.) καττία ΔΚρήτ. καττί ΔΚρήτ. καττιά Κρήτ. (Σητ.) καθιά 'ΑΚρήτ. κασιᾱ Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) 'Η κόπρος, αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς γαλῆς Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) : Μιά βρωμα! καμμιά γασιᾱ πρέπει πὼς εἶναι πούδετα 'Απύρανθ. Συνών. γαττοκούραδο, γαττίσκατο, γαττουδιά 1, γαττουλοκούραδο, γαττουλόσκατο. 2) 'Η ἀπὸ τῆς γαλῆς ἀναδιδόμενη χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ 'Ιων. ('Αλάτασ. Βουρλ. 'Εφεσ. κ.ά.) Κρήτ. Συνών. γαττίλα, γαττουλιά.

γαττιάζω - γασιᾱζω, βλ. κασιᾱζω.

γάττικος ἐπίθ. ἀμάρτ. κάτ-τικός Ρόδ. κάτ-θικός Σύμ. 'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

'Ο ἀνήκων ἢ προσιδιάζων εἰς τὴν γαλῆν ἐνθ' ἄν. : Κάτ-θικα μάτια Σύμ. || *Ἀσμ.

'Απού 'σει τὸ παπούτσιν της ἐφτά λογιῶν τουμάρι καὶ κάτ-τικογ - καὶ σκύλ-λῶικογ - κί ὀβρέικο συναφόδι (συναφόδι=ἐμπόρευμα) Ρόδ. Συνών. γαττήσιος, γαττήσιμος, γάττινος.

γατίλα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γατίλας Αἰγίν.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

'Η ὁσμὴ τῆς γαλῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. γαττιά 2, γαττουλιά.

γαττίνα ἡ, ἀμάρτ. γασιᾱνα Στερελλ. ('Αχυρ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γαττίνα, παρ' ὁ καὶ γασιᾱνι.

1) 'Η γαλῆ (θωπευτικῶς) : Ποῦ εἶν' ἡ γασιᾱνα μας σήμιρα; 'Αχυρ. Πβ. γαττουύλα 1. 2) Μεταφ., νεᾶνις ἢ γυνὴ ἐριστικοῦ χαρακτῆρος καὶ οἶονεὶ διαρκῶς ἐτοιμὴ νὰ ἐπιτεθῇ διὰ τῶν ὀνύχων : Ξέρ'ς τί γασιᾱνα εἶρι; 'Αχυρ. Γασιᾱνα! γασιᾱνα! (σκωπτικὴ προσφώνησις πρὸς παιδίσκην αὐτόθ).

γατινάρι τό, ἀμάρτ. γασιᾱ'νάρι 'Ηπ. (Μελιγγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γαττίνα, παρ' ὁ καὶ γασιᾱνι, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

1) 'Η μικρόσωμος καὶ καχεκτικὴ γαλῆ Αἰτωλ. 2) Τὸ θηλαστικὸν σκίουρος ὁ κοινὸς Μελιγγ. : Σὰ γασιᾱ'νάρι κόλλ'σι (κόλλησε=ἀνέβηκε). Συνών. βερβερίτσα 1.

γαττίνα τό, ἀμάρτ. γασιᾱνι 'Ερεικ. Κέρκ. Παξ. γασιᾱ'νι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ 'Ιταλ. gattino=γαττάκι. Διὰ τὸν μετασχηματισμόν, βλ. Σ. Κυριακίδ., Λεξικογρ. 'Αρχ. 5 (1918), 119. 'Η μετακίνησις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γασιᾱ'νι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. γασιᾱ<γαττί.

1) Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. 2) 'Ιχθύς τοῦ γένους τῶν σκυλλίων (scyllium), μήκους 0,30 μ. περίπου, μὲ δέρμα σκληρόν χρώματος τεφροῦ θαθέος μετὰ κηλίδων μελανῶν. Παξ. Συνών. Γαττουλίνα 2, γαττουλίνας 2. Πβ. γάττος 2.

γάττινος ἐπίθ. ἀμάρτ. γάττι'νους Στερελλ. (Αἰτωλ.) γάττινος 'Ιθάκ. κάττινος Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.) γαττινὸς Κεφαλλ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα ἢ γαττί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ινος. 'Η μετακίνησις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γαττινὸς κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -ινὸς ἐπίθ.

1) 'Ο ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν γαλῆν Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κάττινο πεδοῦλι (τεμάχιον δέρματος γαλῆς) Μεραμβ. || *Ἀσμ.

Μωρή, βοσκὸν ἀγάπησες, μωρή, βοσκὸ θὰ πάρης, ἀπού 'χουν τὰ στιβάνια δου ἐννιᾶ λογιῶ τομάρι καὶ σκύλλινο καὶ κάττινο καὶ γιτισκὸ καὶ πρόβειο; Ρέθυμν. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γάττικος. 2) Οὐσ. α) Οὐδ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. παιδί), τὸ δύστροπον καὶ πάντοτε κλαυθυμρίζον μικρὸν παιδίον 'Ιθάκ. Συνών. γαττί 2. β) Οὐδ. πληθ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. βάσανα), αἱ μεγάλαι καὶ διαρκεῖς στερήσεις καὶ στενοχωρίαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὰ σκύλλ'να κί τὰ γάττι'να πιρνάει ἀπ' τ' μητριᾱ τ' οὐ κακουμοίρ'ς. 'Η νύφ' τ' Μπακουγιᾱν' τρανάει τὰ σκύλλ'να κί τὰ γάττι'να ἀπ' τ' βιθιᾱ τ'ς. γ) Οὐδ. πληθ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. καμώματα), οἱ τρόποι, αἱ συνήθειαι τῆς γαλῆς Κεφαλλ. : Παροιμ. Τὴ γάττα νύφη τὴν ἔκαμαν, καὶ τὰ γατινά της δὲ δ' ἄφηνε (ἐπὶ τῶν διατηρούντων τὰς κεκτημένας ἑξεις παρὰ τὴν ἀλλαγὴν καταστάσεως ἢ περιβάλλοντος).

γατίτσα ἡ, σύνθηθ. καττίτσα Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) κατ-θίτσα Μεγίστ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα καὶ κάτ-θα, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

1) 'Η μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ σῶμα γαλῆ σύνθηθ. καὶ Πόντ.

Τραπ. κ.ά.) : "Εχω μιὰ ὁμορφη γαττίτσα. "Ωραία πού 'ναι γαττίτσα σας! σύνηθ. || Ἄσμ.

Ανέβα 'ς τὴ μὴλέτσα/κόψε μιὰ βεργίτσα
χτύπα τὴ γαττίτσα/νὰ κάμη κουραδάκια
(αἰδικόν) ἈΡουμ. (Φιλιπούπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. γατ-
τάκι 1. 2) Εἶδος παιδιᾶς ἀγωριῶν, καθ' ἣν οἱ παῖκται χω-
ρίζονται εἰς δύο ἰσαριθμούς ομάδας. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν μίαν
ομάδα, ἰστάμενοι πλησίον ἀλλήλων καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν
ἐκτεύθουνσιν, ἐπικύπτουν στηριζόμενοι διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ
τῆς ράχεως τῶν παραστατῶν, πλὴν ἑνός, ὅστις ἰσταται
ἐπισθεν αὐτῶν, κρατῶν ἄκρον σχοινίου, οὗτινος τὸ ἕτερον
ἄκρον κρατεῖ εἰς τῶν ἐν ἐπικύψει παικτῶν, διὰ δὲ τῆς
ἐκείνης χειρὸς λωρίδα, καὶ ὑποδύεται οὕτω τὴν «γαττί-
ταν», τὸν φύλακα δηλ. τῆς ομάδος του. Οἱ ἀποτελοῦν-
τες τὴν ἑτέραν ομάδα προσπαθοῦν νὰ ἀναβοῦν ἐπὶ τῆς
ράχεως τῶν πρώτων χωρὶς νὰ τοὺς κτυπήσῃ διὰ τῆς λω-
ρίδος ἢ «γαττίτσα». Ἐὰν κτυπήσῃ κάποιον, εἴτε κατὰ τὴν
προσπάθειαν πρὸς ἀνάβασιν, εἴτε κατὰ τὴν κάθοδόν του
ἐκ τῆς ράχεως τῶν ἐν ἐπικύψει διατελούντων, ἀνταλλάσ-
σονται οἱ ρόλοι τῶν ομάδων, καὶ ἡ παιδιὰ συνεχίζεται Πε-
λοπν. (Κυνουρ. Μαντίν.) β) Εἶδος παιδιᾶς κορασίδων,
καθ' ἣν αἱ παῖκτριαι σχηματίζουν κύκλον ἀλληλοκρατού-
μεναι ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν δύο, ὧν ἡ μία ὑποδύεται τὴν
«γαττίτσαν» καὶ ἰσταται ἐντὸς τοῦ κύκλου κρατοῦσα βέρ-
γαν, διὰ τῆς ὁποίας προσπαθεῖ νὰ κτυπήσῃ τὴν ἑτέραν, ἥτις
ὑποδύεται τὸ «ποντίκι» καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχεται
καὶ νὰ ἐξέρχεται τοῦ κύκλου. Ἐὰν τὸ κατορθώσῃ, ἡ κτυ-
πηθεῖσα καταλαμβάνει τὴν θέσιν τῆς παικτρίας, ὅπισθεν
ἢ ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας εὕρισκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην,
ἢ τελευταία δὲ αὕτη ἀναλαμβάνει τὸν ρόλον τῆς «γαττί-
τσας», ἥτις ὑποδύεται τώρα τὸ «ποντίκι», καὶ ἡ παιδιὰ
συνεχίζεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον Μακεδ. (Γκριντ.) Πβ.
γάττα 8β. 3) Κατὰ πληθ., εἶδος κολυμβήσεως μικρῶν παι-
δίων, ἥς τὸ χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ κίνησις μόνον τῶν κνη-
μῶν καὶ τῶν παλαμῶν Μεγίστ.: Κάμνει κατ-θέττες. Πβ.
γάττα 6.

γαττοβύζα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. κατ-τοβύζα Κύπρ. κα-
τσοβύζα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότη. κ.ά.) Οὐδ. κατσοβύζικο
Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάττα, καὶ βυζί.
Ἐπὶ αἰγός, ἢ γαττορρώγα, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Κατσοβύζες
εἶν' οἱ πλεονεξίαι σου ζοῦλες (ζοῦλες=αἰγες) Ἀπύρανθ.

γαττοκέφαλο τό, πολλαχ. γαττοκέφαλου πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ. κακιοκέφαλο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα ἢ γαττί, παρ' ὃ καὶ κακί, καὶ κεφάλι.
1) Ἡ κεφαλὴ τῆς γαλῆς πολλαχ. : Παραφύλαξα νὰ ἰδοῦ
ποιός μ' τρώει τὰ π'λλιά κι σὶ ν'ιά στιγμὴν λέπον κι φά'ν'κι
'πού τ' γουττότρουπα ἕνα γαττοκέφαλου Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)
Κατιβάξ' κατ' μπ'κιές σὰ γαττοκέφαλα (σκωπτικῶς καὶ
ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον ἐπὶ τεμαχίων ἄρτου ἢ ἄλλης στερεᾶς
τροφῆς μεγαλυτέρων τῶν κανονικῶς χωρούντων εἰς τὸ στό-
μα) αὐτόθ. Ἀρπαξὶ τὰ τ'ρουπ'τάρια κι τὰ πάιρι κατ' σὰ
γαττοκέφαλα (ὁμοίως) αὐτόθ. Βάνει κατ' βουκιές σὰ γα-
κιοκέφαλα (ὁμοίως) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γαττου-
λοκέφαλο.

γαττοκέφαλος ἐπίθ. Μακεδ. (Τσοτὶλ.) Θηλ. κατσοκε-
φάλα Ἡράκλ. Σχιν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα ἢ γαττί, παρ' ὃ καὶ κατσί, καὶ
κεφάλι.

1) Ὁ ἔχων κεφαλὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν τῆς γαλῆς
Τσοτὶλ. || Ἄσμ.

Σὰς πήραμε, σὰς πήραμε τὶς πρώτες τὶς κοπέλες.
—Μὰς πήρατε, μὰς πήρατε τὶς πρώτες κασσιδιάρες.
—Πότε μὰς τὶς δάνεισες, μαῦρε γαττοκέφαλε;
—Πέρισσι τοῦτον τὸν καιρό, μαῦρ' ἀρκουδοκέφαλε.

2) Οὐσ. θηλ., ὁ ἰχθὺς σκόρπαινα ἢ γρομφὰς (scorpaena scro-
fa), τῆς οἰκογενείας τῶν σκορπαινιδῶν (scorpaenidae)
Ἡράκλ. Σχιν. Συνών. σκορπίνα, σκορπιός.

γαττοκούραδο τό, Πελοπν. (Γαργαλ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ κουράδι.
Τὰ περιττώματα, αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς γαλῆς : Ἐκεῖ χάμου
'ς τὴν ἐβατὴ ἢ ἐρμαδιακιά ἢ γάττα μας γιόμισε τὸ μέρος
γαττοκούραδα Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττί 1.

γαττολάσι τό, Πελοπν. (Γαργαλ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λάσι,
δι' ἣν βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 457/58.
Γαττομάνι, ὃ ἰδ. : Ποῦ βρέθηκε οὐλο 'φτοῦνο τὸ γατ-
τολάσι πού μαζώχτηκε 'ς τὸ λιακωτό;

γαττολέος ὁ, ἀμάρτ. καττολέος Πόντ. (Κρώμν. Οἶν.)
καττολέγος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. γάττος, παρ' ὃ καὶ κάττος, καὶ λέος,
δι' ὃ ἰδ. λέοντας.
Γάττος 1, ὃ ἰδ.

γαττόλυσσα ἡ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. γαττόλ'σσα Εὐβ.
(Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) καττόλυσσα Πε-
λοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)
Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα ἢ γάττος καὶ λύσσα.

1) Ἡ λύσσα τῶν γαλῶν ἐνθ' ἄν. : Μὴν πιάνης τὴ γάττα,
θὰ κολλήσης γαττόλυσσα! (ἀπαγορευτικὴ συμβουλὴ εἰς
παιδίον πρὸς ἐκφοβισμόν) Ἀθῆν. κ.ά. Ἐπισὶ γαττόλ'σσα
τοῦ καλονκαίρ' κι λύσσιμαξαν οὐλες οἱ γάττες τ' χουριού Εὐβ.
(Ἀκρ.) || Φρ. Πεινόλυσσα καὶ καττόλυσσα νὰ σὲ πιάσῃ!
(ἀρὰ ἄνευ σημασίας πρὸς παιδίον παραπονούμενον συχνὰ
ὅτι πεινᾷ) Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Συνεκδ., ἢ μετὰ πονη-
ρίας καὶ θράσους διαπράττουσα ζημίας, ἢ οἶονεῖ λυσσῶσα,
γαλῆ Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) : Ἐχοῦμι ν'ιά γαττόλ'σσα
π' δὲ τζ' γλυτώ'ν τίποντα Ἀκρ. Εἴχαμι λ'γά' τυρὶ 'ς
τοῦ διωμάτ' κι μπῆκι κελ'ν ἢ γαττόλ'σσα τ'ς γ'τό'σας
κι τό 'φας αὐτόθ. Ψίτ! γαττόλ'σσα! (πρὸς γαλῆν ἐπι-
χειροῦσαν νὰ ἀρπάσῃ τι) αὐτόθ. Συνών. λυσσόγαττα.

γαττομάζωμα τό, Ἀθῆν.
Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ μάζωμα.
Γαττομάνι, ὃ ἰδ. : Τί γαττομάζωμα εἶν' αὐτὸ πού γίνε-
ται κάθε βράδν 'ς τὴν αὐλή μας!

γαττομαλλήθρα ἡ, ἀμάρτ. καττομαλλήθρα Πελοπν.
(Γαργαλ. Σουδεν. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαττόμαλλο, παρ' ὃ καὶ καττόμαλλο,
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήθρα.
Γαττόμαλλο 1, ὃ ἰδ. Συνών. ἀναμαλλήθρα.

γαττομαλλιά ἡ, ἀμάρτ. κατ-θομαλλιά Μεγίστ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαττόμαλλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.
Εἶδος φυτοῦ προσομοιάζοντος πρὸς τὸν νάρκισσον.

γαττομαλλιάζω ἀμάρτ. γαττομαλλιάζω Στερελλ.
(Αἰτωλ. Γραν. Ὑπάτ. κ.ά.) καττομαλλιάζω Πελοπν. (Ἀν-
δρίτσ. Δυρράχ. Ἡλ. Καλάβρ. Μεσσ. Τριφυλ. κ.ά.)

